

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ:

Τελείωσε με τὸ Σεπτέμβριο ἢ καλοκαιρινή περίοδος, μπήκαμε ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριο στὴ χειμερινή, καί... τὰ ἴδια, Παντελάκη μου, τὰ ἴδια Παντελῆ μου.

Ὁ ἐρχομὸς τῆς κ. Βέρας Σεοζίν στὸ «Κεντρικόν» μᾶς ἔκανε, γιὰ μιὰ στιγμή, νὰ πιστέψουμε πὼς θ' ἀντικρούσαμε κάποια γλωσσὴν οὐσιὴ μέσα στὴν ἀπελπιστικὴ Σαχάρα τοῦ Θεατρικοῦ καλοκαιριοῦ.

Δυστυχῶς μιὰ ματιὰ στὸ δραματολόγιό της μᾶς ἔπεισε πὼς γιὰ τὴν ὄρα θὰ συνεχισθῆ ἡ κριτικὴ μας, νὰ βλέπομε φράσεις γνωστῆς καὶ μυθιστορήματα δραματοποιημένα, ὅμοια μ' ἐκεῖνα ποῦ στὸν παλιὸ καιρὸ τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου εἶχαν ὀνομασθῆ Mélodrames, ἐπειδὴ τὴν εἴσοδο στὴ σκηνὴ τοῦ κάθε προσώπου προσέριμνε ἀνάλογη μουσικὴ.

Κ' ἔτσι, ἂν ἐξαιρέσουμε τὴ «Σονίτα τοῦ Κροίτσερ» τοῦ Τολστόϊ, ξαναβίσαμε ἔργα γνωστὰ, ἀγνωστά, κοινὰ, φαιπρικάρισμαμένα μὲ τὴ συνταγὴ τοῦ Μερέ-Φρονταί καὶ Σίας.